

စိတ်ကူး ချီချီကလေး

ကြည်အေး အပြင်ကလူ

အပြင်ကလူ-၁၊ ၂၊ အေးရဲမွှင်ဟင်္သာဝန်ချက်

မြန်မာ့စာပေအသင်း

သူ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ထပ်ပွဲခန်းမ အပေါက်ဝ၌ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည် ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရ၏။ လူပရိသတ်ကြား၌ အထူးသဖြင့် ခုလိုပြီးပြက်ဝင်းလက်သော ပရိသတ်ကြား၌ သူ့ကို တွေ့လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့။ သူလည်း ပိုးတိုက်ပုံ၊ ဘန်ကောက်လုံချည်နှင့် သပ်ရပ်စွာရှိသည် မို့ အနည်းငယ် စိတ်ချမ်းသာရ၏။ သူ့နဖူးပေါ်၌ မူ ဖြီးသင်လိုမပိပြားသော ဆံပင်တစ်စသည် ကျမြကျနေသည် ။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လူအများကို လှုံ့၍ ကြည့်ပြီးမှ ကျွန်မကို သူမြင်တွေ့ သွားပါသည် ။ သူ့မျက်လုံးများ ကြည်လဲ့ လာပြီး ကျွန်မထိုင်ရာ ထောင့်စွန်းလည်း ကျ၊ တိုင်ကွယ်သော စားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာပါသည် ။ တစ်ချက်မျှလည်း ပြုံးလိုက်ပါသေးသည် ။

"ကျွန်တော် ထိုင်တော့မယ်နော်"ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သူက ခွင့်တောင်းလိုက်လျှင်တော့ ကျွန်မသည် ပြုံးလိုက်မိပြီး "ရပါတယ်ရှင်"ဟု ခပ်စိမ်းစိမ်းဆိုလိုက်သည် ။

သူက ဘယ်သူမှ မထိုင်ချင်သဖြင့် လပ်နေသော ကျွန်မစားပွဲမှ ထိုင်ခုံကို လိုလိုချင်ချင် ထိုင်ပါသည် ။ လက်ထပ်ပွဲမှာ လိုမဟုတ်ဘဲ ခရီးပန်းလာသူ ခုမှ နားခိုရသလို လျော့ပြေစွာ စားပွဲပေါ် တံတောင်ဆစ်ထောက်၍ ထိုင်ပါသည် ။ ပြီးတော့ မနေ့ကပင် သူနဲ့ ကျွန်မ တွေ့ဆုံခဲ့သေးသလို ရင်းနှီးစွာပင် တစ်ချက်ပြီးပြန်ရင်း "အေးကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်တာကြာပြီ"ဟု စကားစလေ၏။

"မိတ်ဆွေဟောင်းတွေပဲ၊ ပြီးတော့ ဆွေမျိုးတောင် တော်သေးတာ"

ဟု ကျွန်မက ညင်သာစွာ ပြောလိုက်သည် ကို သူက ကြည်ကြည်လင်လင် ရယ်ပြုံးနေသည်။ ဘာမျှမပြောပါ။

"ရှင် အိမ်ကို လာနိုင်သားပဲ၊ ပြီးတော့ ..."

"နုနုတို့ သားအမိကို အေးအိမ်မှာ ခေါ်ထားတာလည်း သိပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ် အေးရယ်။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ ဘာကစပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး"

"အင်းလေ ... သည် နေရာက သိပ်စကားပြောလို့ ကောင်းတဲ့ နေရာတော့လည်း မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ခုမှ ပဲ တွေ့ရတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်ဆိုတာ သိပ်ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ စောင်းဦးဘသန်းအဖွဲ့ဆိုလို့ လာနားထောင်တာ။ စောင်းဦးဘသန်းနဲ့ လည်း တွေ့ချင်လို့ "

ကျွန်မတို့ စကားခဏပြတ်နေပြီး ကျွန်မက မကျေနပ်နိုင်သောအကြောင်းကို ပြန်၍ ကောက်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"ရှင် ... အိမ်ကို လာနိုင်သားပဲ။ နုနု ရှင့်အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ရှင် တစ်ခါမှ လိုက်မလာဖူးဘူး။ ရှင့်သားကလေးကိုလည်း ရှင် မမြင်ဖူးတာ ကြာပြီမဟုတ်လား"

သူသည် ညိုမှိုင်းသောမျက်နှာနှင့် ဘာမျှမပြောဘဲ နေပါသည်။ ။ ထိုခဏ၌ တီးဝိုင်းမှ အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ ကျွန်မသည် ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိ အားနာသွားပြီး စကားပြောရပ်လိုက်သည်။ ။ သီချင်းသံ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း ပြည့်ကျပ်လာသော ပရိသတ်တို့ သည် နေ့ကြောင်တောင်မှာ ပင် တလ

က်လက်တောက်ပနေလေ၏။

"သတို့ သမီး သတို့ သားက ၁၂ နာရီထိုးမှ လာမှာ "ဟု ညာဘက်စား
ပွဲမှ မိန်းမဝဝ၏ ပြောသံကို ကြားလိုက်၏။

"ခုမှ ၁၀ နာရီရှိသေးတယ်။ အမာစိန်လည်း ကဦးမယ်ဆို၊ ခုဟာက
ဧည့်ခံချိန်သက်သက်ပေါ့နော်။ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တော့လည်း ချဲ့ချင်တိုင်း
ချဲ့လို့ ရတာပေါ့"

"နှင်းဆီတွေရော၊ သစ်ခွတွေရော လှိုင်နေတာပဲ။ ဟောင်ကောင်က
မှာ တာတဲ့ "

"ဖိတ်စာတောင် အင်္ဂလန်မှာ ရိုက်တာ "

"စိန်တွေကတော့ အမေရိကားကတဲ့ "

တီးဝိုင်းမှ သီချင်းသံသည် ရုတ်ချည်းပင် မကျယ်လောင်တော့ဘဲ ပရိ
သတ်ဆူညံနေသံ အလယ်မှာ မြုပ်လုလုရှိနေပြန်သည် ။ ရယ်မောသံများ
၊ ဖန်ခွက်ထဲ လိမ္မော်ရည်ငှဲသံများ ၊ စကားလုယက်ပြောသံများ ရောနှော
ထွက် ပေါ်လာသည် ။

"အေးက ညနေ ၄ နာရီထိ သည် မှာ ထိုင်နေမယ် စိတ်ကူးသလား၊
သူတို့လိုလေ"ဟု သူက ရုတ်တရက် မေးပါသည် ။

ကျွန်မက အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းပြီး...

"မသိဘူးလေ ၊ သတို့ သမီးအမေက ကျောင်းနေဖက်မို့ လာရတာပဲ။
ရှင်နဲ့ လည်း ခင်တယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မတော့ ၆ နာရီလုံးလုံးနေရမှာ
လား မသိပါဘူး"

"လာပါ ... ဟောသည် ဘေးပေါက်ကထွက်ပြီး ရေကူးကန်နား သွား

ရအောင်။ မြင်နေရတယ်မဟုတ်လား ... ရေကလေးတွေကြည်လို့ စိတ်
အေးစရာ။ သစ်ပင်အောက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ရအောင်ပါ။ ကျွန်တော်
ပြောစရာတွေရှိတယ် အေးရယ် ၊ ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားကို
ဟိုတုန်းကလို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို သဘောနဲ့ နားထောင်ပါလား။ ညီ
မဝမ်းကွဲနဲ့ ညားပြီး ကွဲခဲ့တဲ့

ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ သဘောမထားဘဲနဲ့ ဟင်"

ကျွန်မသည် မှန်တံခါးမကြီးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် သူပြောသ
လိုပင် အပြင်၌ အေးချမ်းသာယာနေသည် ကို တွေ့ရပါသည် ။ ရေကူး
ကန်၌ ပြည့်လျှံနေသော ရေတို့ သည် စိမ်းလဲ့၍ အသာအယာ လှုပ်ရှား
နေသည် ။ သစ်ရိပ်တို့ လည်း အေးမြလှပါသည် ။

"မှန်တံခါးက ဖွင့်လို့ ရတဲ့ တံခါးမှ ဟုတ်ရဲ့ လားမသိဘူး"

"ဖွင့်ကြည့်တာပေါ့"ဟု သူက ထမည်ပြင်လျှင်

"နေပါဦး ... သူကလည်း ကြောင်လိုက်တာ၊ ဝင်လာတဲ့ အပေါက်ဝ
က ပြန်ထွက်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စဉ်းစားနေသေးတယ် ...
။ ရှင်ပြောသလို သည် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ ခန်းမက ရှင်နဲ့ ထွက်သွားပြီး
သစ်ပင်အောက်မှာ ကျွန်မ စကားသွားပြောချင်စိတ် ရှိရဲ့ လားလို့ "ဟု
ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်ပါသည် ။ "စဉ်းစားဦးလေ"ဟု သူက ညင်သာ
စွာဆိုပြီး စီးကရက် သောက်စပြုလေ၏။

ကျွန်မကမူ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်က နုနုနှင့်သူတို့ ချစ်ခဲ့ကြသည်
ကိုသာ စဉ်းစားမိသည် ။ နုနုမှာ မိန်းမပီသ နွဲ့နှောင်းလှသူဖြစ်သည် ။ သူ
ကို စိတ်ခဏခဏ ကောက်တတ်၏။ ငိုရ၏။ မသိတတ်သူဟု ရန်ထောင်
၏။ တကယ်မချစ်ဘူးဟု စွပ်စွဲ၏။ ကျွန်မက ပြေရာပြေကြောင်း ပြောခဲ့
ဖူးသည် ။

"နုကို သူ အမြဲတွေ့ချင်နေတာ၊ တွေ့ရရင် ပျော်တာ ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး လား။ သူ့မှာ နုကြောင့် ဝမ်းနည်းရတယ်၊ နုကြောင့် စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ နုအလိုကို လိုက်တယ်၊ ဘာလိုသေးလဲ"

နုနုကပြော၏။ "သူ စာမေးပွဲမဖြေဘူး။ လခစား မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့ ။ လူတောထဲ မတိုးချင်ဘူးတဲ့ ၊ တောပြန်ပြီး ခြံစိုက်စားမယ်တဲ့ ၊ ရှမ်းပြည်နယ် သွားရင်လည်း သွားမယ်တဲ့ ။ နုက ရန်ကုန်မြို့ပေါ် ကြီးလာတဲ့ သူ။ ဟုတ်တယ်၊ နုရဲ့ မေမေလိုပဲ အရာရှိကတော် ဖြစ်ချင်တယ်။ နုရဲ့ ကလေးတွေလည်း အထက်တန်းကျစေချင်တယ်"

ပထမတော့ ကျွန်မ သက်ပြင်းသာချနေရင်း သူတို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ကြသည် မသိ။ နုနှင့်သူသည် ကောလိပ်မှာ စာသင်နေရင်းပင် တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ထွက်သွားကြသည် ။ မရမ်းကုန်း၌ နေထိုင်ကြ၏။ နုနု သားလေးမွေးတော့ ကျွန်မ သွား၍ ကြည့်ပါသေးသည် ။ သူတို့ ပျော်ရွှင်ကြသည်လို့ လည်း ထင်ခဲ့ပါသည် ။ သို့သော် သူတို့ ပေါင်းသင်း၍ သုံးနှစ်ခွဲမျှသာကြာသည် ။ နုနုသည် ကျွန်မဆီ တယ်လီဖုန်းနှင့်လှမ်း၍ စကားပြောပါသည် ။

"အေးရေ ... နုနဲ့ သူတော့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အေးနဲ့ လာနေချင်တယ်၊ လက်ခံမလား။ နု အလယ်တန်းပြဆရာမ အလုပ်လျှောက်တာလည်း ရပြီ။ ဝန်လေးနေမှာ လား"

"ဘာဖြစ်ကြတာလဲ"ဟု ကျွန်မက မေးလျှင်တော့

"မမေးပါနဲ့ တော့ကွယ်၊ နုလည်း မဖြေတတ်တော့ပါဘူး"ဟု ဆိုကာ တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲ၌ နုနု၏ ရှိုက်သံများကိုသာ ကြားခဲ့ရလေ၏။

နုနု ကျွန်မနှင့်လာနေသည့် ဆယ်နှစ်ကျော်အတွင်း သူသည် တစ်ခါမျှ

မလာရောက်ခဲ့ချေ။ စာလည်း လှမ်းမရေးချေ။ တယ်လီဖုန်းနှင့်လည်း စကားမပြောခဲ့ချေ။ နုနုသည် ဖွင့်မပြောခဲ့သော်လည်း သူလာခေါ်မည်ကို စောင့်စားလျက် အချိန်ကုန်ခဲ့သည် ကို ကျွန်မ ရိပ်မိ ရပါသည် ။ နုနုသည် မကျန်းမမာ ဖြစ်လိုက်သေးသည် ။ အိပ်ပျက်စားပျက်နှင့် မူးဝေ၍ လဲလိုက်သေး၏။ သားငယ်ကိုဖက်၍ ငေးမောနေတတ်သည် ။ နုနု၏ မိဘများ ပြန်ခေါ်သည် ကိုလည်း မလိုက်နိုင်ချေ။

"ရှင် တစ်ခါမှ မလာခဲ့ဘူး။ တွေ့ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူး" ဟု ကျွန်မသည် လက်ထပ်ပွဲသို့ ပြန်ရောက် လာလေ၏။

"အဲဒါကတော့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ သေးငယ်လှတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကလေး တစ်ခုသာဖြစ်တယ်" ဟု သူက သူ့ထုံးစံအတိုင်း စာသံပေသံနှင့် ပြောလေ၏။

"ဟို လူရှင်းတဲ့ အခန်းဘက်ဖြစ်ဖြစ် သွားရအောင်လား အေးရယ်။ တစ်နေကုန်ပြောရင် ပြောရမှာ "

"ခုတော့ မသွားချင်သေးပါဘူး။ တော်ကြာ စိတ်ပြောင်းသွားမှ သွားရအောင်။ ခုလည်း ဒီမှာ ထိုင်ပြီး ပြောလို့ ရသားပဲ၊ ကျွန်မတို့ ကို ဘယ်သူမှ လည်း ကြည့်မနေပါဘူး။ လူတွေက သတို့ သမီး သတို့ သားကိုသာ ကြည့်ချင်တာပဲ"

"အမာစိန် ကတာဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးဘသန်း စောင်းတီးတာဖြစ်ဖြစ် ..."

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ စကားလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သြဘာစာရွတ်တာထက်တောင် အရေးကြီးဦးမယ်။ သတို့ သမီးနဲ့ သတို့ သားကို ပိုအကျိုးပြုဦးမယ်"

ကျွန်မက ပထမအကြိမ်ပြီးကာ "ဘာဖြစ်လို့ လဲရှင်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ ပြောပြမလို့ ပေါ့။ သည် မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ အင်မတန် သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ ဘာသာရပ်ပဲမို့ပေါ့"

သူသည် တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖြူဖွေးစင်ကြယ်သော လက်ကိုင်ပဝါထုတ်၍ မျက်နှာကို သုတ်ပါသည် ။ ပြီးတော့ ဘယ်တုန်းက လာချသွားမှန်းမသိသော လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို နှစ်ကျိုက်မျှသောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်ပြန်ပါသည် ။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ ပြေပြစ်လှပသည် ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားမိပြီး ကျွန်မ အံ့သြနေဆဲ သူက အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ပြောသည် ။

"ကျွန်တော်နဲ့ နဲ့ ကတော့ ချစ်တယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့ချင်နေတယ်၊ တွေ့ရရင် ပျော်ရွှင်တယ်၊ မခွဲချင်တော့ဘူးလို့ ထင်လာတယ်၊ ခွဲရတဲ့ အခါ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ပြန်တွေ့ကြဖို့ စီစဉ်တယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားချင်တယ်။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော်သဘောကတော့ သည် လိုပါပဲ။

"နုနုကတော့ သိပ်မကျေနပ်ဘူးဗျ။ အများ တကာရဲ့ စိတ်ကူး၊ အများ တကာရဲ့ စကားကို သူ မလှန်နိုင်ဘူး။ ဟုတ်နိုးနိုးထင်တယ်။ လူ့ဘဝမှာ သူနေချင်တဲ့ ဘဝနဲ့ ကျွန်တော်နေချင်တဲ့ ဘဝ မထပ်မိဘူးလို့ ဆိုရမလား ... ခြံမြေကလေးဝယ်ပြီး ပန်းပင်သစ်ပင်ကလေးတွေစိုက်ပြီး နေချင်တာကတော့ ကျွန်တော့်သဘောပဲ။ မလိမ်ခွဲပါဘူး ... လောကမှာ ဘာမှ လည်း လိမ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ လူတိုင်း လွတ်လပ်တာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ရင်၊ မငြိစွန်းရင် ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်ကြတာပါပဲ။ ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်လိုရာ အဖိုးပေး ဝယ်ယူကြရတာတော့ ခမ္မတာပေါ့။ ကျွန်

တော်လိုချင်တာက မများ လှပေမဲ့ အဖိုးကတော့ ကြီးလှတယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တာကို မိန်းမနဲ့ ကလေး အဖိုးအဖြစ် ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒါလည်း နုနုကိုယ်နှိုက်ကမှ ကျွန်တော့်ဘက်သား မဟုတ်ဘဲကို။

"အေးကတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ အတွေးလို့ ဆိုမယ်လား။ လူတိုင်းဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ကြတာပါပဲ။ မတရားသဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တရားသဖြင့်သော် လည်းကောင်းပေါ့။

ကျွန်တော် နုနုကို အများကြီး ချောပါတယ်ဗျာ။ မနက်မိုးလင်းလို့ ၄ က်ကလေးတွေ သစ်ကိုင်းပေါ်က အော်ကြ၊ မြည်ကြတဲ့ အခါ လာနားထောင်စေချင်တယ်။ နုနုက ရေဒီယိုဖွင့်တယ်။ လမ်းလျှောက်သွားတော့ ကြာအိုင်မှာ ကြာနီတွေပွင့်နေတာ ပြချင်တယ်။ တောဘဲတွေ ကျလာတာ ပြချင်တယ်။ တစ်တောင်ကုန်းက ချိုးမနဲ့ တစ်တောင်ကုန်းက ချိုးဖို့နဲ့ အပြန်အလှန် ခေါ်ကြ ထူးကြတာ ကြားစေချင်တယ်။ နုနုက လမ်းလျှောက်ဝါသနာ မပါဘူး။ သူက ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းပြီး လည်လာခဲ့တဲ့ သူ။ ကျွန်တော် ကြက်ခြံထဲ အစာကျွေးနေတုန်း နုနုက အစိုးရပြန်တမ်းဝင်အရာရှိများ ခွင့်ယူကြတာ၊ နယ်ပြောင်းကြတာတွေ ဖတ်နေတယ်။

"ကျွန်တော် အစောကြီးက ပြောသားပဲ ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်တော့မှ နုနုဖြစ်စေချင်တဲ့ လင်သားမျိုး ဖြစ်လာမယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ"

"ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ် ... နုနဲ့ မောင်နဲ့ ယူကြရင် ဘယ်တော့မှ သိပ်ပျော်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ခုလိုပဲ ချစ်နေကြတာ ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်လို့ ။ နုနုက ငိုတယ်၊ နုနုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်"

"ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ဟာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းမှာ ပြီးဆုံးတယ်လို့ နုနု ထင်တယ်။ အများ တကာလည်း ဒီလိုပဲထင်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ကျွန်တော် မသိဘူး ... ၊ ဒါကြောင့်လည်း

ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်ရဲ့ သင်္ချိုင်းပဲလို့ စကားပုံတောင် ပြုရ
က်ကြတာပေါ့။

"ကြည့်ပါဦးဗျာ ... အချစ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ဟာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်ခ
မ်းနားတယ်ဆိုတာ မသိကြတဲ့ အတိုင်းပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ အမှုကို
အကြီးအကျယ်ပြုနေလိုက်ကြတာ။ ရက်စက်တယ်လို့ ဆိုချင်ဆို သူတို့
လုပ်နေပုံက အချစ်ဆိုတာကို မသာချနေသလိုပဲ၊
နောက်ဆုံးပြုစုခြင်းပေါ့။

"တကယ်တော့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စရဲ့ အ
လိုလိုဖြစ်လာတဲ့ ၊ ကြံစည်တွေးတောနေစရာမလိုတဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ
အပိုင်းအစကလေးပါ။

နုနုကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မရမ်းခြံကို လိုက် လာပြီးကတည်းက အချ
စ်ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်ဗျာ။ အချစ်ကိစ္စတော့ တို့
နှစ်ယောက်ပြီးပြီ။ လူတွေတော့မှာ လူတွေနဲ့ တူအောင်၊ ဝင်ဆံ့အောင်၊
လူတွေ အပြစ်မတင်အောင်၊ လူတွေလက်ခံအောင်၊ လူတွေချီးမွမ်းအော
င်နေကြဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်လို့ ပြောချင်သလိုပဲ။

"အိမ်ကို ပထမဆုံး ပြင်တယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဧည့်သည် တွေခေါ်တယ်။
အလဟဿ စကားထိုင်ပြောကြတယ်။ သူ့ဧည့်သည် တွေက ကားနဲ့
လာကြတယ်။ ကားဘီးတွေမှာ ရွံ့ပေလို့ စိတ်ညစ်ကြတယ်။ သူတို့ ပြော
တဲ့ စကားကို ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ပါဘူး။ ရာထူးတက်တာတို့ ၊ အိ
မ်ဆောက်ပြီး သံရုံးငှားစားတာတို့ ပေါ့။ ဘယ်သူတွေ
ဘာလုပ်နေကြမှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရယ်ကြတ
ယ်။ စိတ်ဆိုးလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရယ်တာလည်း
ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ သဘောထားချင်း မတူလို့ ပဲလို့

ထင်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ ကို မရယ်ပါဘူး။ အားလည်း နာတယ်၊ နားလည်း လည်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

နုနုရဲ့ ဧည့်သည် တွေဟာ နုနုကို ဝမ်းနည်းစေတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ရှက်စေတယ်။ ဧည့်သည် တွေပြန်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်ရတယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်အလို တစ်ယောက်လိုက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြတာ၊ အပူအပင်မရှိတာကို ကျွန်တော်က တန်ဖိုး ထားသလောက် နုနုက သိမ်ငယ်တယ်ထင်တယ်။ ညံ့ဖျင်းတယ်ထင်တယ်။ ပိုက်ဆံစကား၊ ပစ္စည်းစကား ပြောတယ်။

"နုနု ပင်ပန်းတယ်ထင်မှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်နဲ့ အဖော်ကရင်ကလေး ထမင်းချက်ကြတယ်။ ခြံထဲက ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥနဲ့ ။ နွားနို့လည်း ရွာထဲက စစ်စစ်ရတယ်။ ကျွန်တော် ထောပတ်တောင် အိမ်မှာ လုပ်တယ်။ နုနုကသာ ဝမ်းနည်းတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ သုံးနှစ်ခွဲလောက် နုနုနဲ့ နေခဲ့ကြတာ ပျော်စရာလို့ ထင်မြဲပါပဲ။ ရန်မဖြစ်ကြတဲ့ အချိန်ကလွဲရင်။

"တကယ်တော့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပါ အေးရယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ တစ်ည လသာလိုက်တာ၊ လမင်းက ဝိုင်းစက်မှ ညှိချွန်းလို့ တိမ်လည်း မရှိဘူး။ မိုးက ပြာလဲ့နေတာပဲ၊ ကြည်နေတာပဲ။ ခြံမြောက်ဘက်က ဖြတ်သွားတဲ့ ချောင်းမှာ ငါးရစ်တက်တဲ့ ညပေါ့ ။

"ကရင်လေးက ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ညတိုင်း ငါးသွားခပ်တာ မရသေးဘူး။ ည ဒီရေနဲ့ လိုက်ပြီး ငါးရစ်တက်မှာ တော့ အသေအချာပဲ။ ဒီည ဆရာ လိုက်ပါလားလို့ ခေါ်ခေါ်နေတယ်။ နှစ်ည သုံးည ကျွန်တော်လိုက်သွားတယ်။

"အဲဒီညကျတော့ ရတော့မှာ ပဲလို့ ကရင်ကလေးကလည်း ထင်တယ်

။ ကျွန်တော်ကလည်း ထင်တယ်။ နုနုကို ဒီည လိုက်ခဲ့ပါကွယ်၊ လသာလို့ မောင်နဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာနဲ့ ပဲ ပျော်ဖို့ ကောင်းလှပါတယ်လို့ ဆိုတော့ မလိုက်ဘူးဗျ။

"ကျွန်တော်နဲ့ ကရင်ကလေးသွားကြတော့ လက သာလိုက်တာ။ ည ဟာ အေးမြလိုက်တာလည်း အလွန်ပဲ။ ည ၁၂ နာရီကျော်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ငါးခပ်ကြတာ ရေမပါဘဲ ငါးချည်းခပ်လို့ ရတယ်ထင်တာပဲ။ ငွေရောင်လက်နေတဲ့ ၊ ဖျတ်ဖျတ်လူးနေတဲ့ ငါးတွေ ချောင်းထဲက ခပ်ခပ်ပြီး တောင်းထဲထည့်တာ ဘယ်နှကောင်မှန်း မသိပါဘူး။ ငါးတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်လေးပဲ အကုန်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ဘူး။ သဘာဝလောကရဲ့ သားသမီးစစ်စစ်အဖြစ်ကြီး ဖြစ်လိုက်ရတယ်။

"ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးလင်းခါနီးပြီ။ နုနုက ငိုနေပြီ။ ဒေါသလည်း အရမ်းကြီးနေတာပဲ။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆီမှာ အဲဒီလို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှတဲ့ ဒေါသကိုတွေ့တော့ ကြောက်လည်း သွားတယ်၊ စိတ်လည်း ပျက်တယ်၊ အချစ်လျော့ချင်တယ်။ နုနုက ကျွန်တော့်ကို သူ့တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမလားလို့ အပြစ်တင်တယ်။ ငါးသွားခပ်တယ်ဆိုတော့ တံငါသည် လုပ်မလို့ လားတဲ့ ။ ငါးတွေပေးလိုက်ပြီဆိုတော့ အချည်းနှီး အချိန်ဖြုန်းရမလားဆိုပြီး အော်ဟစ်ဆူပူတယ်။ ကျွန်တော်က နုရယ် အထဲက ကလေးပါ ဒေါသကြီးတတ်နေပါ့မယ်လို့လည်း ပြောမိရော ကျွန်တော့်ကို ပါးလှမ်းရိုက်တာပါပဲ။

"ကျွန်တော်ကတော့ ပါးမှာ လက်ငါးချောင်းရာထင်လည်း အသားနာလှတယ်မထင်ပါဘူး။ နုနုဟာ ငါ့ကိုမရှိသေတော့ဘူး၊ ငါ့အချစ်ကို မရှိသေတော့ဘူးလို့ သာ ယူကျုံးမရဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုပြောပြန်တော့ ထိုင်ရုံ

ခိုးနေရမှာ လားတဲ့ ။

"ကျွန်တော့်ကို နုနု နားမလည်တာ အမှန်ပဲ"

"နုနုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ဟာ မလွန်ပါဘူးလို့ ရှင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး အေးရယ်။ ကျွန်တော် အများကြီး လွန်နိုင်ပါတယ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှာ တော့ ကျွန်တော်ဟာ နုနုအတွက် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ကြိုးစားလုပ်ကြည့်ဖူးတယ်။ အေးလေ ... နုနုအတွက် ဟုတ်ချင်မှ လည်း ဟုတ်မှာပါ။ ကျွန်တော် စမ်းသပ်ကြည့်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ သုတေသန လုပ်ကြည့်သလိုပေါ့။ ။

"နုနုမပြောပြဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောပါလိမ့်။ သူ အပြစ်ကင်းချင်လို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်တော် မအောင်မြင်လိုက်တဲ့ ကိစ္စမို့ ရှက်လို့လား။ ကျွန်တော် စဉ်းစားဦးမယ်။

"ကျွန်တော် လခစားဝင်လုပ်တယ်။ အစိုးရငွေစာရင်းတွေကိုင်ရတဲ့ ဌာနတစ်ခုမှာ ပါပဲ။ အေး သိသားပဲ၊ ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းဖြေတုန်းက ဘယ်လို ခြေလက်ချော်ပြီး သင်္ချာဂုဏ်ထူး ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ခုထိ မပြောပြတတ်ပေမဲ့ ၁၄ နဲ့ ၉ နဲ့ ပေါင်းဖို့ ရာတောင် အင်မတန် ဝန်လေးတဲ့ သူ။

"သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အလုပ်ထွက်သွားတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော် ဝင်လုပ်ရတယ်။ သူငယ်ချင်းက အလုပ်လွှဲသွားတဲ့ အခါ စာရင်းတွေက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ အစိုးရအတွက် ရရမယ့်ငွေက စာရင်းထဲ ပိုများနေတယ်။ သူငယ်ချင်းကပြောတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရသင့်တာထက် အလကားပိုရတာကို ကြိုက်ဖို့ ကောင်းတယ် မထင်ပါဘူး။ ပြောနေရတာတောင် ရှက်ဖွယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းကတော့ ပူမနေပါနဲ့

ကွာဆိုပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးကို လက်နဲ့ နာနာဖျစ်ပြီး သွားတော့တာပါပဲ။
ပြီးတော့ ဟောင်ကောင်ကို ထွက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ ကြား
တာပါပဲ။ နှစ်လကျော်လောက်ကြာတော့ အစိုးရငွေ အလွဲသုံးစားမှုဆို
လား ဘာလား အဲဒီအမှုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတော့တာပါပဲ။

"တရားရုံးမှာ ကျွန်တော်ဟာ လူပြက်ပဲ။ လူတွေက သိပ်ရယ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် စာရင်းအင်းမှားတာကို သူတို့ ရယ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော်က ရှေ့ကအလုပ်လွဲသွားပြီး ဟောင်ကောင်ကို ထွက်သွားတဲ့ လူကို သူငယ်ချင်းလို့ ခေါ်တာ၊ သုံးသေးတာကို ရယ်ကြတာပါ။ ဒါ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်တာပဲ။ သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်သေးတယ်။ သူကျွန်တော့်ကို လိမ်သွားတယ်၊ ချောက်ချသွားတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်နိုင်သေးဘူး။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီးမှ ပဲ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ သည် လိုလုပ်ဖို့ လည်း အကြောင်းမရှိပါဘူး ။ လူရင့်မာကြီးပဲ ကျွန်တော့်အပေါ် လုပ်မယ်လို့ လည်း မထင်ပါဘူး။ လုပ်ရင်လည်း သူ့မှာ အကြောင်းပြချက် လုံလုံလောက်လောက် ရှိလိမ့်မယ်၊ ရှိရမှာ မို့ သိပ်အပြစ်ဆိုစရာ ရှိနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို သနားချင်တာပါပဲ။ သူ့အစား တရားရုံးကို ရောက်ရတာထက် ကောင်းတဲ့ အကူအညီ ပေးလိုက်ချင်တယ်။ သူတကယ် ငွေလျော်စရာရှိနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ခြံမြေကလေးနဲ့ အိမ်ကိုရောင်းပြီး ပေးလိုက်နိုင်သားပဲ။ ကမ္ဘာမြေပေါ်က ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးဟာ လူအားလုံးအတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာပစ္စည်းတွေက ကျန်ရစ်ဦးမှာ ပါ။ လူတွေက သေသွားကြမှာ ပါ။ မွေးလာတဲ့ လူတွေက ပိုင်ကြဦးမှာ ပါ။

"ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရယ်တာပါပဲ။ ရယ်တာကတော့ ကျွန်တော် စာရင်းအင်းဌာနမှာ ဝင်လုပ်မိတာကို ရယ်တာပါ။ ကျွန်တော့် ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ်က သင်္ချာဂုဏ်ထူးဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို ရယ်

တာပါ။ ကျွန်တော် သင်္ချာဖျင်းတာ မှန်ပါလျက်နဲ့ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုး
မိတာဟာ ဖျောက်လို့ မရတဲ့ ဂုဏ်ထူးဝိသေသဖြစ်နေတာကို ရယ်တာပါ
။

"ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ရှာပေး၊ လွှဲပေးသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းအပေါ် ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်သေးတာကတော့ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်ပါတယ်။ ရယ်ရမယ့်အစား ကျွန်တော်နဲ့ သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်ကြဖို့ ကောင်းတယ်၊ ထောက်ခံကြဖို့ ကောင်းတယ်။

"ပြီးတော့ စွပ်စွဲတာနဲ့ အပြစ်ရှိတာက တခြားစီပဲ၊ မဟုတ်ဘူး လား အေးရယ်။ တူတူပဲသာဆိုရင် အစွပ်အစွဲခံရတဲ့ ကျွန်တော်လည်း အပြစ်ရှိတာပေါ့။ အေးလေ ... အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်တဲ့ လူတွေ အများကြီးရှိမှာပါပဲ။ ကျွန်တော် ရုံးမင်းတစ်ထိုင် အပြစ်ရတယ်။ အလုပ်ပြုတ်သွားတယ်။ ဘာတွေရွတ်ဖတ်နေကြတယ်တော့ နားမထောင်လိုက်ပါဘူး။ စီရင်ချက်ချတာ၊ ဖတ်ပြတာ မကြားလိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာကတော့ ထောင်သုံးလလောက်ကျရင် ကောင်းမှာ လို့ ။ သံတိုင်အနောက်ကလူတွေနဲ့ နေဖူးလိုက်ချင်တယ်။ နည်းနည်း လေ့လာကြည့်ချင်တယ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှာ လည်း မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လက်တွေက မြေပေါက်နေကျပဲ။ မပြုံးပါနဲ့ အေးရယ်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားတွေ တကယ်ရောင်းရလာတာ ၁၀ နှစ်မရှိသေးပါဘူး။ ခုလည်း ကရင်လေးနဲ့ မြေဝိုင်းပေါက်နေတာပါပဲ။
